

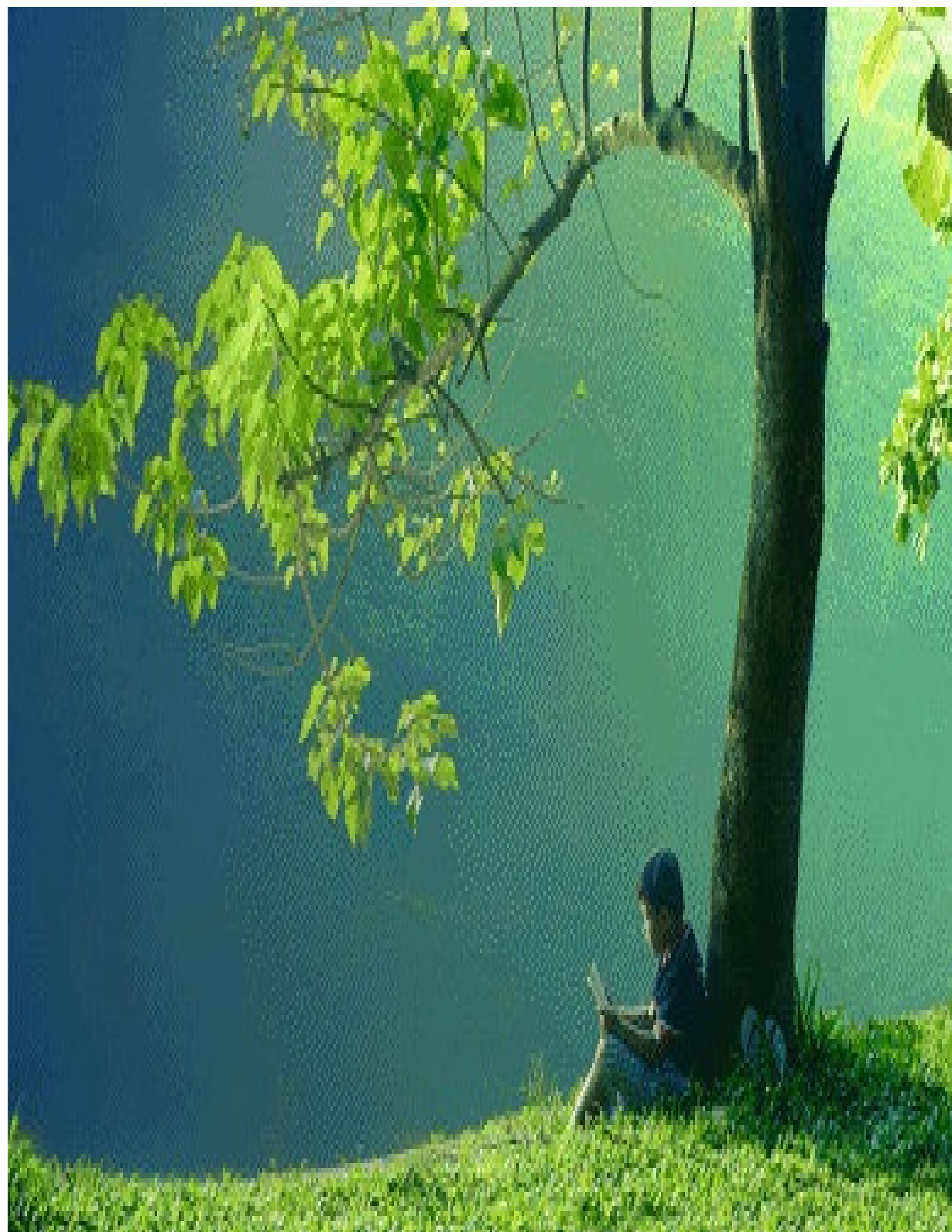

TỔ CHỨC HÀNH TRÌNH VÀO ĐỜI

Ngày con hai mươi tuổi

TRƯỜNG ĐẠI HỌC SƯ PHẠM HÀ NỘI

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

LỜI NÓI ĐẦU

Như những khoảng lặng cần thiết trong tiết tấu của cuộc sống, những câu chuyện trong cuốn sách này sẽ mang đến cho bạn cơ hội để suy ngẫm và rung động về những câu chuyện có thực, về những điều có thể nhỏ nhất nhưng có ý nghĩa đối với con người.

Đó là những tình cảm, nỗi niềm tâm sự sẻ chia của đông đảo bạn bè trên thế giới, họ ở mọi tầng lớp trong xã hội nhưng có chung một mong muốn là đánh thức trái tim nhân hậu và tình yêu thương trong mỗi con người. Hãy sát cánh bên nhau trong những giai đoạn khó khăn nhất của cuộc đời. Hạnh phúc sẽ được nhân đôi khi bạn chia sẻ, đó là ước nguyện của những người thực hiện cuốn sách này.

Tp. Hồ Chí Minh, Ngày 12 tháng 04 năm 2011

HƠN MỘT NGƯỜI BẠN

Ở Louisville, Kentucky - bóng rổ là một phần không thể thiếu trong đời sống. Do đó, việc đưa con trai tôi đi xem một trận đấu của NBA có tầm quan trọng đặc biệt.

Trời lạnh cắt da cắt thịt và còn có gió nữa. Josh nắm chặt tay tôi khi chúng tôi băng qua khu nhà thi đấu Kentucky nổi tiếng. Năm nay mới 8 tuổi nên Josh thấy việc nắm tay cha là rất bình thường, còn tôi thì thấy hãnh diện vô cùng. Tôi biết những phút giây như thế này sẽ đọng mãi trong lòng thằng bé. Cửa quay vào sân bật mở và Giô-sơ giữ chặt cuốn vé cứ như thể nó vừa trúng giải độc đặc vậy!

Chúng tôi tiến đến hàng ghế của các cổ động viên. Chưa gì mà trận đấu đã mở màn. Chúng tôi vừa xem vừa chén hot-dog và uống cô-ca, cố gắng không để một pha gay gấn nào vượt khỏi tầm mắt.

Mọi việc cứ thế trôi cho đến giữa trận. Tôi bắt đầu quay sang nói chuyện với một người bạn thì bỗng nhiên có ai đó giật mạnh vạt áo tôi. Thì ra Giô-sơ đang cố đeo vào tay tôi một chiếc vòng đầy màu sắc. Chiếc vòng rất vừa vặn và Giô-sơ đã cột nó bằng một nút dây kép cho chắc. (Con tôi là một hướng đạo sinh rất cừ).

Đã từng làm thủ lĩnh hướng đạo sinh nên tôi hiểu ngay điều thằng bé muốn gửi gắm qua chiếc vòng. Và để gây ấn tượng với con, tôi liền nói :

- Đây là chiếc vòng tượng trưng cho tình bạn. Cha đoán là con muốn nói rằng cha con ta là bạn, phải vậy không ?

Không một chút bối rối, con trai tôi nhìn thẳng vào mắt tôi. Cặp mắt nâu của nó ánh lên vẻ quả quyết :

- Cha con mình còn hơn cả bạn bè. Vì cha còn là cha của con nữa.

Và hôm đó, tôi không còn nhớ gì về phần còn lại của trận đấu ấy cả.

NHỮNG DẤU CHÂN

Một đêm nọ, tôi nằm mơ thấy mình được cùng cha đi dạo trên bãi biển. Những kỉ niệm trong đời như một cuộn phim chiếu chậm khẽ lướt qua đầu tôi. Từng việc từng việc qua đi để lại trên cát hai hàng dấu chân, một của tôi và một của cha.

Khi cảnh cuối của bộ phim sắp hết, tôi ngoái đầu nhìn lại. Tôi nhận thấy đôi lúc trên con

đường ấy chỉ có một hàng dấu chân. Đó chính là những khoảng thời gian buồn bã và thất vọng nhất của cuộc đời tôi.

Điều này khiến tôi rất thất vọng. Tôi đã không tìm được lòng và thắc mắc với cha :

- Cha ơi, cha đã nói rằng một khi con trải lòng mình ra với cha thì cha sẽ cùng con đi hết mọi nẻo đường. Nhưng tại sao trong những giai đoạn khó khăn nhất của cuộc đời con, chỉ còn một mình con bước đi. Tại sao khi con cần cha nhất thì cha lại rời bỏ con hả cha ?

Cha tôi âu yếm nhìn tôi và trả lời :

- Con yêu quý của ta ! Ta yêu con và không bao giờ để con phải chịu đựng một mình. Con chỉ nhìn thấy một hàng dấu chân là vì khi ấy ta đang cõng con trên lưng ta, con ạ !

CON TỰ HÀO LÀ CON CỦA BỐ

Tôi chưa bao giờ nghe trộm người khác nói chuyện. Nhưng có một lần tôi đã làm điều đó khi đi ngang phòng con trai tôi. Khi ấy vợ tôi đang trò chuyện cùng Bobby – đứa con trai nhỏ của chúng tôi về những chuyện của con với bạn.

Dường như vợ tôi đã nghe vài đứa bạn của Boddy khoác lác về công việc của bố chúng : Những vị giám đốc và những ông chủ lớn. Sau đó chúng hỏi Boddy :

- Bố cậu làm nghề gì, Boddy ?

Boddy lúng túng, e ngại và ngoảnh mặt nói nhỏ :

- Bố tớ là công nhân !

Đợi cho bọn trẻ ra về, vợ tôi gọi Boddy đến, hôn lên đôi má bầu bĩnh của con rồi bảo :

- Boddy, con đã nói rằng bố là một người công nhân, điều đó không sai ! Nhưng mẹ nghĩ là con chưa thật sự hiểu được công việc ấy có ý nghĩa như thế nào. Vậy mẹ nói cho con nghe điều

này !

Rồi vợ tôi bắt đầu kể : Trong tất cả những ngành công nghiệp làm giàu cho đất nước, trong những cửa hiệu buôn bán hay bất cứ khi nào con trông thấy một tòa nhà mới xây, hãy nhớ điều này con trai, chính những người công nhân bình thường như bố con đã làm những công việc đồ sộ đó !

Đúng là người giám đốc có được những chiếc bàn làm việc sang trọng và quần áo sạch sẽ cả ngày ; đúng là họ phát thảo ra những công trình và điều hành công việc. Nhưng để biến tất cả thành hiện thực chính là nhờ vào những người công nhân như bố con. Nếu những ông chủ ngưng làm việc trong một năm, bánh xe công nghiệp vẫn chuyển động dù có chậm lại nhưng nếu thiếu những người như bố con, thì bánh xe ấy không chuyển động được nữa.

Tôi đã cố ngăn dòng nước mắt trực trào ra vì xúc động khi bước vào phòng. Ánh mắt Boddy sáng lên, rồi đưa con trai bé bỏng bật dậy chạy đến ôm lấy tôi :

- Con rất tự hào vì được làm con trai của bố, vì bố là một trong những công nhân bình thường ấy, những người đã làm nên những công việc thật vĩ đại mà không ai biết được.

MÓN QUÀ CỦA CON

Tôi trở về nhà khi làm việc xong mỗi tối và hai đứa con của tôi đang loay hoay khâu vá đồ đạc của nó, đang giúp đỡ em trai làm một vài cái nệm nhỏ.

Tôi ra khỏi phòng và một lúc sau quay trở lại thấy những thứ lộn xộn trong nhà bếp, phía trước phòng. Một ngày dài rất bận rộn với công việc, về đến nhà lại thấy nhà cửa bừa bộn, tôi có rất ít thời gian để nói lời hỏi thăm của tôi đến các con.

Con gái tôi mua một tấm vải để làm cái nệm có màu con chim sâm cầm, và đã cắt miếng vải ra từng mảnh. Không nghe con nói, tôi đã la con và hỏi nó rằng có biết tôi giận đến như thế nào khi con mua mảnh vải và cắt vụn ra từng miếng. Con gái nghe tôi la, khóc thút thít nhưng không cố tự bào chữa, nỗi buồn hằn trên nét mặt. Nó lặng lẽ về phòng, và ở đó sau một lúc lâu

trước khi đến tạm biệt tôi đi ngủ và một lần nữa nhắc lại lời xin lỗi những sai lầm nó đã làm.

Vài giờ sau đó, khi tôi chuẩn bị đi ngủ, một bài thơ ngắn được trình bày thật đẹp đặt trên giường và một cái nệm nhỏ bao bọc bên ngoài là tấm vải, với những từ “Con yêu mẹ”, sau là lời xin lỗi.

Đến lúc này, tôi nín lặng rơi những giọt nước mắt của mình khi tôi nghĩ đến món quà của con và cảm thấy đau đớn về những hành động của mình vừa qua. Tôi ngượng ngùng với con và xin lỗi nhiều về những hành động của mình. Lẽ ra tôi phải lắng nghe con nói và biết tìm chế hành động hơn.

Tôi hãnh diện với cái nệm trên giường của tôi, và dùng nó như là một cách nhắc nhở rằng không có gì trong thế giới này lớn hơn tình thương của đứa con dành cho mình.

BỐ CHÁU LÀ AI?

Tôi đi nghỉ với gia đình ở bang Tê-nơ-xi và vào ăn sáng tại một tiệm ăn nhỏ. Trong khi chờ họ dọn thức ăn ra, tôi để ý thấy một người đàn ông có gương mặt thông thái đi từ bàn này sang bàn khác, hỏi thăm mọi người như thể quen biết đã lâu. Khi tới bàn chúng tôi, ông mỉm cười thân thiện :

- Ông bà từ đâu tới vậy ? Tôi chưa từng gặp ông bà ở đây !

- Chúng tôi đến từ Oklahoma ! – Tôi nhẹ nhàng.

- Chào mừng ông bà đã đến Tê-nơ-xi. Ông làm nghề gì vậy ?

- Tôi dạy môn thần học.

- A, tức là ông dạy con người cả niềm tin nữa phải không ? Tôi có câu chuyện này kể cho ông nghe – Người lạ mặt nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống :

Cách đây nhiều năm rồi, có một ngôi làng có một người phụ nữ không chồng mà lại có con.

Thằng bé lớn lên, luôn bị bạn bè cùng lứa chế giễu. Và điều đó khiến nó vô cùng đau đớn. Nó thu mình lại, không bạn bè, không mỉm cười, và khi đến tuổi đi học, nó đã khóc rất nhiều khi mẹ nó bắt buộc nó phải tới trường.

Năm thằng bé mười hai tuổi, có một thầy giáo mới đến trường. Nó vẫn giữ thói quen đến trường thật muộn và về nhà thật sớm để tránh gặp gỡ bạn bè. Một lần, thầy giáo mới đã yêu cầu học sinh cùng ở lại muộn vào lúc ra về, thầy giáo dẫn cả lớp đi chơi. Thế là cậu bé đành phải đi cùng cả lớp.

Bỗng thầy giáo đặt tay lên vai cậu học trò ít nói nhất lớp và hỏi :

- Con trai, bố của con là ai ?

Tất cả những đứa trẻ khác im lặng. Chúng đều biết câu trả lời cho câu hỏi đó.

Người thầy hiểu ngay tình huống mình vừa gây ra, liền xoa đầu cậu bé đang hoảng sợ và nói :

- Ta biết con là con của ai rồi ! Con là đứa trẻ đến từ Thiên Đường, là con của một thiên thần !

Rồi thầy giáo vỗ lưng cậu bé :

- Con trai, con thật là người có dòng dõi. Con phải tự hào về điều đó !

Nghe thấy những lời ấy, lần đầu tiên sau câu hỏi về người cha, cậu bé mỉm cười. Bằng nụ cười ấy, cậu bước ra khỏi vỏ ốc và không bao giờ trở lại nữa.

Câu chuyện kết thúc, người đàn ông lạ mặt đứng dậy :

- Ông bà biết không, nếu người thầy đó không nói rằng tôi là con của một thiên thần, có lẽ tôi không bao giờ đạt được cái gì trong cuộc sống !

Vợ chồng tôi ngồi im lặng cho tới khi người lạ mặt đi khuất. Rồi tôi gọi người phục vụ tiệm ăn lại và hỏi :

- Anh có biết người đàn ông tóc bạc vừa ngồi ở bàn chúng tôi là ai không ?

Người phục vụ mỉm cười :

- Có chứ, thưa ông. Ở đây ai cũng biết ông ấy, một người có tài và luôn quan tâm tới tất cả mọi người xung quanh. Đó là Ben Huu-pơ, cựu Thống đốc bang Tê-nơ-xi.

KHI NÀO NÊN NGỎ LỜI

Bạn cuối cùng cũng tìm được một người cười vang trước những câu đùa của bạn, và mỉm cười khi thấy bạn mang chiếc tất rách. Bạn không mong đợi được đi chơi với ai khác ngoài nàng. Bạn bắt đầu tự hỏi đã đến lúc cần ngỏ lời chưa đây?

Các chuyên gia tâm lý đã đưa ra những dấu hiệu sau, giúp bạn xác định thời điểm cần phải hát lời tỏ tình của mùa xuân.

- Bạn đã hẹn hò với cô ấy được vài tuần. Đừng ngỏ lời chính thức khi hai người mới chỉ gặp gỡ được 1-2 tuần (cho dù nó như đã lâu lắm rồi). Việc chính thức vượt qua giới hạn bạn bè nên được phát triển một cách tự nhiên, khi hai người hiểu nhau rõ hơn. Nếu bạn muốn cam kết lòng chung tình của mình quá sớm, bạn sẽ tỏ ra là hơi bi lụy. Phụ nữ cần thời gian để đánh giá con người bạn và đưa bạn vào cuộc sống của họ.

- Bạn muốn giới thiệu cô ấy với họ hàng, kể cả người khó tính nhất. Khi bạn nhận ra bạn muốn cô ấy biết mình nói gì khi nhắc tới người em trai hay cháu gái, đó chính là lúc nên bắt đầu gọi cô ấy là bạn gái. Điều hay ở một mối quan hệ chính thức là bạn có thể thả lỏng cái tôi một chút và thể hiện dần bản chất (tất nhiên là không phải tất cả trong cùng một lúc).

- Ý nghĩ rằng cô ấy đi với người khác làm bạn nóng mặt và sôi sục. Đó là cốt lõi của vấn đề. Nếu bạn muốn biết mọi bí mật cuộc sống của cô ấy, nơi bạn chưa thể len chân, thì đó là lúc phải lên tiếng. Nếu không, cô ấy có thể chấp nhận lời mời của một gã hàng xóm điển trai. Nếu bạn muốn cô ấy nhanh chóng từ chối lời mời đó, thì hãy bắt đầu tỏ tình.

- Bạn đi với nhau chỉ vì thích bên nhau. Những mối quan hệ tốt đẹp không chỉ gồm những bữa tối năm món. Bạn sẽ biết thời điểm cần dừng lại chuyện thăm dò khi bạn tìm được người

mà bạn thích nói chuyện cùng, hoặc thuê phim xem cùng nhau. Nếu bạn đã gặp được một người có thể làm cho cuộc sống của bạn thêm tươi đẹp, thì bạn chính là một người may mắn.

Bây giờ bạn biết thời điểm đã chín muồi, nên làm rõ vị trí của bạn trong nàng bằng cách nào? Có thể chẳng cần thiết. Nếu hai người gọi điện cho nhau suốt ngày và có một bàn chải màu hồng trong buồng tắm của bạn, thì bạn đã có một người bạn gái rồi. Còn nếu vẫn chưa rõ ràng, hãy thoải mái và hỏi nàng nói gì với bạn bè về mình, hoặc mạnh dạn nói thẳng rằng bạn muốn nàng là của riêng mình. Chúc bạn thành công.

CHA LÀ THẦY PHÙ THỦY

Nhỏ em gái còn quá bé nên không nhớ những mùa đông đầu tiên ở Chicago. Khi Nhỏ được 3 tuổi (bạn biết đó, vào tuổi đó bạn có cảm giác rằng bố mẹ bạn có thể làm được mọi điều vì bạn). Nhỏ thức dậy và thấy một tấm chăn màu trắng phủ lên cả thế giới khi Nhỏ còn đang ngủ. Đây là lần đầu tiên Nhỏ thấy tuyết. Nhỏ chạy ù từ phòng ngủ vào bếp khi cả nhà đang ăn sáng và với đôi mắt xanh mở to, Nhỏ hỏi cha: “Cha, cha làm thế nào mà hay vậy?”.

MÓN QUÀ XIN-ĐI DÀNH CHO BỐ MẸ

Xin-đi lo lắng nhìn đồng hồ. Còn năm phút nữa là đến 10 giờ.

“Bố mẹ có thể về bất cứ lúc nào” – Xin-đi nghĩ khi cô bé phun những đường kem cuối cùng lên chiếc bánh sôcôla. Đó là lần đầu tiên cô thử làm một chiếc bánh gatô. Và nói thật thì cũng không thành công lắm. Cái bánh không được mịn, có những phần thì rất đắng, cứ như thể hoàn toàn không có đường.

Và cái bếp nữa chứ. Bột sôcôla vung vãi khắp lối đi. Chén đựng đường thì ở dưới đất, thìa, cái đánh trứng, bột... mỗi thứ một nơi.

Nhưng Xin-đi không nghĩ đến cái đồng bừa bãi ấy, cô bé chỉ cảm thấy rằng mình đã làm được một điều gì đó rất quan trọng. Hôm nay kỉ niệm ngày cưới của bố mẹ và cái bánh này chính là món quà. Xin-đi tắt đèn bếp và ngồi trong bóng tối, hoan hỉ chờ.

Cuối cùng Xin-đi nghe tiếng lạch xạch mở khóa cửa. Cô bé run lên như sắp nổ tung.

Bố mẹ vào nhà. Ngay lập tức Xin-đi nhấn công tắc đèn bật đèn thật nhanh rồi kêu lên :

- Aha, chúc mừng bố mẹ !

Vừa nói, cô vừa chỉ tay về phía bàn, nơi cái bánh sôcôla đang nằm yên chờ.

Nhưng mẹ Xin-đi không nhìn đến bàn.

- Nhìn xem cái gì thế này ! – Mẹ kêu lên – Đã bảo con bao nhiêu lần là phải tự dọn những thứ mình bày ra cơ mà !

- Nhưng mà con chỉ...

- Con chỉ cái gì, phải dọn dẹp ngay bây giờ ! Nhưng mẹ quá mệt không giám sát được con đâu – Bà mẹ kiên quyết – Dọn đi sáng mai mẹ dậy là phải xong đâu vào đấy.

- Em, nhìn trên bàn kia kìa – Bố của bé Xin-đi nhỏ nhẹ.

- Em biết bừa bãi đến thế nào rồi – Mẹ lạnh lùng – Cả cái bếp còn bị bung bét thế này cơ mà!

Rồi mẹ sập cửa bếp đánh rầm, đi về buồng ngủ.

Xin-đi và bố đứng chết lặng, chẳng ai biết nói gì. Cuối cùng cô bé ngược nhìn bố :

- Mẹ đã không thấy cái bánh, bố ạ !

Các bậc phụ huynh phải dạy con cái có trách nhiệm : Đó là khi họ nhìn cái sàn bếp bừa bãi. Nhưng vào những dịp đặc biệt, họ chỉ cần nhìn cái bánh mà thôi, phải không các bạn ?

CÂY TÁO VÀ CẬU BÉ

Cách đây rất lâu, ở một làng nọ có một cây táo cổ thụ. Hàng ngày có một cậu nhỏ hay ra chơi đùa với cây. Cậu leo trèo lên ngọn cây, hái táo để ăn và khi đã mệt mỗi cậu ngủ thiếp đi dưới bóng râm của nó. Cậu rất yêu quý cây táo và cây táo cũng thích chơi đùa với cậu.

Thời gian trôi đi, cậu nhỏ ngày nào đã lớn và không còn chơi đùa với cây táo nữa. Một ngày nọ cậu xuất hiện với vẻ mặt rất buồn bã. Cây táo muốn cậu chơi đùa với nó, nhưng cậu từ chối :

- Tôi không còn nhỏ nữa và tôi không muốn chạy xung quanh cây. Tôi muốn chơi đồ chơi kia nhưng tôi không có tiền để mua chúng.

- Tôi cũng không có tiền – Cây táo nói – Nhưng cậu có thể hái các trái táo để bán và cậu sẽ có tiền.

Cậu trai rất mừng khi nghe đề nghị như vậy. Cậu hái hết các quả táo mang đi bán và không trở lại nữa. Cây táo rất buồn vì nhớ cậu.

Một ngày kia, cậu bé ngày nào đã trở thành một chàng thanh niên, đến bên cây táo. Nó rất vui mừng và đề nghị cậu chơi đùa với nó. Nhưng chàng trai từ chối và đề nghị cây táo hãy cho chàng một ngôi nhà để gia đình của chàng trú ẩn.

- Tôi không có nhà để cho cậu – Cây táo nói – Nhưng cậu có thể chặt những tán cây của tôi để làm nhà.

Và thế là chàng trai chặt hết các tán cây, vui vẻ mang đi. Cây táo rất hạnh phúc khi thấy chàng trai vui nhưng không chàng quay lại. Nó trở nên buồn bã và cô độc.

Vào một ngày hè nóng nực rất lâu sau đó, người đàn ông (vốn là cậu bé) lại xuất hiện. Và cây táo lại rất vui mừng. Nó muốn chơi đùa, nhưng người đàn ông đó từ chối vì mệt mỏi. Ông ấy muốn có một chiếc thuyền để nghỉ ngơi và muốn cây táo giúp mình. Cây táo đề nghị người đàn ông hãy đốn thân cây to lớn của nó để làm thuyền. Người đàn ông đốn cây và không xuất hiện nữa.

Cuối cùng, vào một buổi chiều, ông lão (cậu bé trở nên già nua) đã xuất hiện.

- Ôi, con trai, bây giờ thì ta không còn gì để cho con nữa rồi – Cây táo nói – Không còn những quả táo chín ngọt...

- Con không còn răng để ăn táo.

- Cũng không còn cành để con leo.

- Con không đủ sức để làm việc đó.

- Thật sự ta không còn gì nữa, chỉ còn mỗi gốc cây – Cây táo khóc.

- Con không cần cái gì nữa cả. Chỉ cần một chỗ để nghỉ ngơi thôi.

Nói rồi ông lão ngồi lên gốc cây. Cây táo rất đổi vui mừng. Nó cười qua làn nước mắt.

Lời bình : Phải chăng cây táo giống như cha mẹ chúng ta. Khi chúng ta còn bé, chúng ta rất thích chơi đùa với bố mẹ. Nhưng khi chúng ta lớn thì chúng ta rời bỏ họ và chỉ quay về khi chúng ta cần lấy thứ gì hay chúng ta có những nỗi phiền muộn. Cha mẹ vẫn sẵn sàng tha thứ đón nhận chúng ta và làm tất cả những gì miễn là chúng ta được hạnh phúc.

BẠN THÂN MẾN, HÃY ĐỂ TÔI NÓI VỚI BẠN

Gửi tuổi dậy thì

Đôi khi bạn cảm thấy cô đơn,

Đôi khi thấy tủi thân,

Dường như không ai hiểu bạn,

Và bạn khóc.

Có ít nhất hai người trên đời này yêu quý bạn đến mức sẵn sàng hy sinh vì bạn.

Có ít nhất mười lăm người yêu quý bạn theo cách này hay cách khác.

Lý do duy nhất khiến ai đó ghét bạn là bởi vì họ muốn giống bạn.

Nụ cười của bạn có thể đem niềm vui đến với bất cứ ai, ngay cả khi họ không thích bạn.

Hàng đêm, có vài người nghĩ đến bạn trước khi chìm vào giấc ngủ.

Bạn là cả thế gian đối với một số người khác.

Bạn là người đặc biệt, người duy nhất.

Và nếu không vì bạn, một vài người sẽ không thiết sống nữa.

Một vài người mà thậm chí bạn không biết đến sự tồn tại của họ, họ cũng yêu quý bạn.

Khi bạn mắc một lỗi lầm nghiêm trọng, có thể bạn sẽ nhận được một vài điều hay từ nó.

Khi bạn nghĩ rằng cả thế giới quay lưng lại với bạn, hãy nhìn lại, có phải chính bạn đang quay lưng với thế giới.

Khi bạn nghĩ rằng mình không có cơ hội để có được những điều mình mong muốn, chắc chắn bạn sẽ không đạt được nó. Nhưng nếu bạn tin tưởng, sớm muộn gì bạn cũng biến nó thành hiện thực.

Hãy luôn nhớ về những lời khen tặng, quên đi những lời nhận xét ác ý.

Hãy luôn nói với mọi người rằng bạn cảm thấy thế nào về họ, bạn sẽ cảm thấy vui hơn khi thấy họ biết được điều này.

Nếu bạn có những người bạn tuyệt vời, hãy dành thời gian để cho họ biết rằng bạn hạnh phúc thế nào khi có họ ở bên.

HÃY NHẢY CÙNG CON

Ngày còn bé, khi mơ về tình yêu và sự hoàn hảo, chúng ta thường nghĩ về những đêm trắng Pa-ri hay những cuộc dạo chơi trên bãi biển lúc hoàng hôn. Không ai nói với chúng ta rằng những giây phút tuyệt vời nhất của cuộc đời thường đến hết sức giản dị, ngọt ngào và không hề báo trước.

Đêm đó, khi đang đọc truyện cho Annia, con gái lên bảy của tôi, tôi bỗng nhận thấy là cháu đang ngắm nhìn tôi đặc biệt chăm chú. Hình như đoạn kết của câu chuyện không còn quan trọng với Annia như lúc đầu nữa.

Tôi hỏi xem Annia đang nghĩ gì. “Mẹ ơi”, Annia thì thầm, “Mẹ xinh quá!”. Tôi hầu như tan ra tại chỗ. Annia có lẽ sẽ không biết rằng, rất nhiều giờ phút khó khăn mà ánh sáng của lời tuyên bố chân thành đầy yêu thương kia đã giúp tôi vượt qua trong những năm sau đó.

Không lâu sau, tôi đưa con trai bốn tuổi của tôi đến một cửa hàng lớn. Hôm đó, có một nhạc công mặc áo đuôi tôm chơi một bản tình ca cổ điển rất hay trên một cây dương cầm lớn. Sam và tôi cùng ngồi nghỉ trên một cái ghế bằng cẩm thạch gần đó, và cả hai mẹ con cùng bị cuốn hút bởi giai điệu cổ điển lãng mạn.

Tôi không nhận thấy là Sam đã đứng lên cho đến khi nó quay về phía tôi, áp cả hai tay vào má tôi để tôi chú ý và nói :

- Mẹ nhảy với con nhé !

Liệu những phụ nữ dạo bước dưới ánh trăng Pa-ri có thể biết được niềm vui khi được một cậu bé má tròn với những chiếc răng sữa mời nhảy một điệu nhạc cổ điển. Mặc dù những người đi mua sắm xung quanh cười khúch khích, chỉ trở khi chúng tôi lướt đi và xoay tròn, tôi cũng không bao giờ đánh đổi điệu nhảy với một quý ông trẻ đáng yêu hay lấy bất cứ kho báu nào trên thế gian.

NGÀY TỐT NGHIỆP

Hôm nay Cathy bắt đầu học lớp 1. Cathy là con gái út của tôi và là đứa con mà tôi lo lắng nhiều nhất. Tôi thấy buồn và sợ. Tôi không cảm thấy như vậy khi Renata – Chị của Cathy – bắt đầu đi học. Tôi còn mừng và phấn khích về một giai đoạn mới trong sự phát triển của nó. Nhưng Cathy thì khác.

Ngày hôm qua, Cathy vẫn còn là một cô bé lặng lẽ, hơi nhút nhát và ít đòi hỏi. Có Cathy ở bên cạnh cả ngày là một niềm vui lớn. Nó cứ chơi với thú bông và với chú chó con ở cửa. Nó và chú chó còn thường trốn trong cái chăn mà tôi giả làm “lều trại” cho chúng chơi. Tôi đã luôn tin rằng Cathy cứ mãi mãi như thế, luôn ở bên cạnh tôi và có tôi che chở. Bây giờ thì cuộc sống sẽ thay đổi. Cathy sẽ ra khỏi tầm tay của tôi để trở thành một phần của thế giới bên ngoài. Tôi không thể bảo vệ nó nhiều như trước nữa.

Có thể bạn nghĩ rằng tôi quá lo lắng. Nhưng đó là vào năm lên 3, bác sĩ chẩn đoán Cathy mắc một bệnh về não. Không ai biết điều đó, trừ gia đình chúng tôi. Mọi người cũng không nhìn thấy sự khác biệt gì ở Cathy, trừ việc khi lớn lên, nó có thể gặp vấn đề về nhận thức.

Ngay khi tôi định đánh thức Cathy dậy cho “ngày trọng đại” thì nó đã đứng ở cửa bếp, mặc cái váy màu đỏ mới toanh và đang mỉm cười.

- Chào con, con dậy sớm thế ?

- Chào mẹ ! – Cathy nói to – Mẹ xem, con đã tự mặc quần áo và còn chải tóc rồi ! Nhưng con chưa buộc được cái nơ này – Nó giơ ra một cái chun và một cái nơ đỏ.

Trong khi buộc nơ cho Cathy, tôi vẫn hỏi nó thêm lần nữa :

- Con có chắc là con đến trường một mình được không ? Hay là để mẹ dẫn con đi ?

Cathy trả lời y như ngày hôm qua :

- Thôi mẹ ạ, con có thể tự đi được. Hôm trước chị Renata đã dẫn con đến một lần rồi. Chị ấy cũng đã chỉ cho con biết phải rẽ ở chỗ nào và lên chuyến xe buýt nào. Con sẽ tìm được đường mà.

Cathy ăn sáng một cách sốt sắng, và khi đồng hồ vừa chỉ đúng 8h, nó bật dậy khỏi ghế, chạy

ra cửa.

Tôi đứng nhìn ra cửa sổ. Cathy chạy nhanh ra phía cổng. Bỗng nhiên nó dừng lại, chạy ngược vào nhà. “Ôi !” – Tôi thầm mừng – “Chắc nó đã quên đường và đồng ý để mình dắt đến trường”

Cửa nhà bật mở. Cathy chạy vào, ngược lên nhìn tôi và nói đồng dục :

- Mẹ, sẽ ổn cả thôi, mẹ ạ ! Mẹ ở nhà một mình phải cẩn thận nhé ! Trưa nay con sẽ về

Rồi nó lại chạy ào ra ngoài, hòa vào thế giới mới mẻ, đầy háo hức và tự do. Mắt tôi hơi nhòe đi khi Cathy quay lại, vẫy vẫy tay trước khi rẽ ra khỏi cổng và khuất tầm mắt. Vậy là con gái tôi đã lớn, đã sẵn sàng bước vào thế giới riêng của nó với sự háo hức và niềm vui.

Chắc hẳn tôi cũng sẽ ổn thôi khi ở nhà một mình. Thế giới của tôi cũng thay đổi. Cathy đã tốt nghiệp tuổi thơ rồi. Và đó cũng là ngày tốt nghiệp của tôi : một người mẹ.

THƯ CỦA MẸ GỬI CON TRAI

Thật đơn giản làm sao khi dạy con mình phải nhìn trước nhìn sau lúc sang đường, uống vitamin đều và chớ có mở cửa cho người lạ... Nhưng giờ đây, dường như con trai tôi không muốn và cũng không cần những lời răn dạy đầy sự bảo hộ, chở che ấy nữa. Chúng đã thuộc về quá khứ, khi nó còn bé bỏng và thích nũng nịu mẹ. Những lời tôi cần nói với con tôi bây giờ quả thật không dễ dàng, nhất là tôi lại chưa từng bao giờ là một cậu con trai đang lớn. Và vì vậy, tôi quyết định viết một bức thư.

Con trai yêu quý!

Mẹ đã nhận thấy những đổi thay của con thời gian vừa qua. Những phút mơ màng, những nụ cười bối rối khi ai đó vô tình nhắc đến một cái tên, cả những buổi tối về trễ để rồi sau đó đèn phòng con thấp tới sáng.

Những thay đổi ấy nhỏ thôi, mẹ biết. Con chẳng phải giật mình như thế. Đơn giản vì mẹ là mẹ của con. Mẹ hiểu con trai mẹ đã lớn và biết đâu chính thời điểm mẹ đang viết bức thư này,

con mẹ đang ngỏ lời, hay đang nắm tay một cô gái nào đó. Nghĩ đến con, mẹ lại miên man nhớ về quá khứ, về một cô gái 17 tuổi là mẹ con 25 năm về trước. Và lúc này, khi ngẫm lại, mẹ càng thấy mỗi tình đầu có ý nghĩa đến nhường nào.

Với mẹ, ấn tượng về lần hẹn hò đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, và bó hoa đầu tiên cùng những bước nhảy slow đầu tiên sẽ không bao giờ nhạt phai. Mẹ vẫn nhớ mãi tâm trạng của mình khi lần đầu tiên nghe lời tỏ tình dịu êm “Anh yêu em”. Con nên biết rằng, một trong những điều tuyệt diệu nhất trên đời con khám phá được là khi con hiểu ra rằng “người ấy” đã yêu ta chỉ vì ta chính là bản thân ta.

Mỗi tình thuở sinh viên cho mẹ yêu và được yêu một cách xứng đáng. Những điều ấy có một ý nghĩa vô cùng quan trọng trong suốt cuộc đời mẹ và mẹ quyết định chia sẻ nó với con vào đúng những ngày quan trọng đang đến với con, con trai ạ.

Hơn bao giờ hết, mẹ mong con hiểu rằng: Mỗi nụ hôn là một phép màu. Nó giúp con khám phá thêm tâm hồn của một người con gái, chứ không chỉ là những phát hiện mới về động-từ-hôn.

Sự trân trọng và dịu dàng là điều con cần trao cho người con gái và nhận lại từ cô ấy.

Những điều con hiểu ra về một người khác giới sẽ có giá trị mãi đến sau này.

Ước gì con mẹ sẽ cảm thấy:

Cảm giác êm ái, thanh bình khi con nắm tay một người con gái.

Như được quay về mái ấm gia đình khi con nhìn vào mắt người con yêu.

Và con ơi, hãy nhớ rằng: Nếu con yêu một người mà người đó không yêu con thì đừng vì thế mà bắt mình biến thành một người khác!.

Mỗi lần hẹn hò là một chuyến mạo hiểm nếu như mỗi lần con lại gặp một cô gái vì mỗi người trong số họ đều nghĩ về thế giới theo một cách riêng.

Con cần phải cẩn thận, phải lựa chọn cho đúng, và hãy yêu cho thật lòng bởi điều đó sẽ ảnh hưởng thật nhiều tới cả cuộc đời con.

Mẹ cầu cho con tìm thấy người con yêu hơn cuộc sống của chính mình. Người ấy sẽ cùng

cười với con, làm dịu đi những lo âu của con, người ấy sẽ thử thách những giới hạn của con, dạy cho con khám phá chính bản thân mình... Và trên hết, mẹ cầu cho người con gái ấy sẽ yêu con bằng tất cả trái tim.

Như mẹ đã và mãi mãi yêu bố con.

Dù rằng bố không phải là mối tình đầu của mẹ.

Dù rằng bố không còn nữa.

Đúng vậy, đó là chính là điều cuối cùng mẹ muốn chúc con. Rằng hãy tìm được cho mình một mối tình mà con chẳng bao giờ quên, một người yêu thật sự sẽ mãi mãi là một phần của cả cuộc đời con, ngay cả khi người ấy không còn nữa. Điều này đâu phải viển vông đến một phép màu, phải không con yêu?

MẸ VÀ HÀNH TRÌNH CUỘC SỐNG CỦA BẠN

Khi bạn bước chân vào thế giới này, mẹ đã ôm bạn trong tay. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách khóc như một nữ thần báo tử.

Khi bạn một tuổi, mẹ dứt từng miếng ăn và chăm sóc cho bạn. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách khóc suốt đêm dài.

Khi bạn hai tuổi, mẹ tập cho bạn đi. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách bỏ chạy đi khi mẹ gọi.

Khi bạn ba tuổi, mẹ làm cho bạn tất cả những bữa ăn với tình yêu. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách quăng đĩa xuống sàn.

Khi bạn bốn tuổi, mẹ cho bạn một vài cây bút màu. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách dùng chúng tô lên bàn ăn.

Khi bạn năm tuổi, mẹ diện cho bạn vào những ngày lễ. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách ngã ùm vào đồng bunn gần nhất.

Khi bạn sáu tuổi, mẹ dắt tay bạn đến trường. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách la lên :

- Con không đi !

Khi bạn bảy tuổi, mẹ mua cho bạn một quả bóng. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách ném nó qua cửa sổ nhà bên cạnh.

Khi bạn tám tuổi, mẹ cho bạn một cây kem. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách để nó chảy cả vào lòng bàn tay.

Khi bạn chín tuổi, mẹ cho bạn đi học piano. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách chẳng bao giờ ngó ngang để việc thực hành.

Khi bạn mười tuổi, mẹ làm tài xế cho bạn suốt ngày, từ đi chơi bóng đá đến tập thể dục rồi hết tiệc sinh nhật này đến tiệc sinh nhật khác. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách khi đến nơi nhảy ra khỏi xe và chẳng hề quay lại.

Khi bạn mười một tuổi, mẹ dẫn bạn cùng bạn bè của bạn đi xem xi-nê. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách xin ngồi ở hàng ghế khác.

Khi bạn mười hai tuổi, mẹ răn bạn không được xem những chương trình tivi nào đó. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách đợi cho đến khi mẹ rời khỏi nhà rồi bật lên xem.

Khi bạn mười ba tuổi, mẹ đề nghị bạn cắt tóc. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách bảo rằng mẹ không biết thế nào là sành điệu.

Khi bạn mười bốn tuổi, mẹ dẫn bạn đi trại hè xa nhà một tháng. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách quên chẳng viết lấy một lá thư nào.

Khi bạn mười lăm tuổi, mẹ đi chợ về và chờ đợi sự chào đón của bạn. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách khóa cửa phòng ngủ.

Khi bạn mười sáu tuổi, mẹ dạy bạn lái chiếc xe của mẹ. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách lấy nó chạy bất cứ khi nào có thể.

Khi bạn mười bảy tuổi, mẹ đang đợi một cuộc gọi quan trọng. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách tán dóc trên điện thoại đến nửa đêm.

Khi bạn mười tám tuổi, mẹ đã khóc trong ngày lễ tốt nghiệp của bạn. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách đi chơi đến chiều tối.

Khi bạn mười chín tuổi, mẹ trả tiền học phí cho bạn, lái xe đưa bạn đến trường đại học, mang túi xách cho bạn. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách tạm biệt mẹ bên ngoài dãy phòng tập thể để khỏi lúng túng trước mặt bạn bè.

Khi bạn hai mươi tuổi, mẹ hỏi bạn đã gặp gỡ ai chưa. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách đáp :

Đó không phải là chuyện của mẹ.

Khi bạn hai mươi một tuổi, mẹ đề nghị bạn những nghề nghiệp nào đó cho tương lai. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách trả lời :

- Con không muốn giống mẹ.

Khi bạn hai mươi hai tuổi, mẹ ôm bạn tại ngày lễ tốt nghiệp. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách hỏi xem mẹ có thể tặng bạn một chuyến du lịch Châu Âu không.

Khi bạn hai mươi ba tuổi, mẹ sắm sửa tất cả đồ đạc cho căn hộ đầu tiên của bạn. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách nói rằng những người bạn của mẹ thật xấu xí.

Khi bạn hai mươi bốn tuổi, mẹ gặp vị hôn phu của bạn và hỏi về những kế hoạch tương lai của bạn. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách giận dữ và càu nhàu :

- Con xin mẹ đấy !

Khi bạn hai mươi lăm tuổi, mẹ lo lễ cưới cho bạn, mẹ khóc và bảo rằng mẹ yêu bạn biết bao. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách dọn đến ở một nơi xa tít.

Khi bạn ba mươi tuổi, mẹ gọi và khuyên bảo về chuyện chăm sóc trẻ con. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách bảo rằng :

- Mọi việc giờ đã khác xưa rồi.

Khi bạn bốn mươi tuổi, mẹ gọi để nhắc bạn nhớ sinh nhật của một người thân. Bạn cảm ơn mẹ bằng câu trả lời :

- Con thật sự bận mẹ à !

Khi bạn năm mươi tuổi, mẹ ngã bệnh và cần bạn chăm sóc. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách tìm đọc sách về đề tài : “Cha mẹ trở thành gánh nặng cho con cái như thế nào”.

Và rồi, một ngày kia, mẹ lặng lẽ ra đi. Tất cả những điều bạn chưa bao giờ làm sụp đổ tan tành.

Hãy ru con, ru con qua suốt đêm dài. Bàn tay đưa nôi... có thể cai trị cả thế giới.

Ta hãy dành một phút giây nào đó để báo hiếu và tỏ lòng kính trọng với người ta gọi là mẹ, dù rằng một số người có thể sẽ không nói điều đó thẳng thắn với mẹ mình. Chẳng điều gì có thể thay thế mẹ được. Hãy trân trọng từng giây, từng phút, dẫu rằng đôi khi mẹ không phải là người hiểu ta nhất trong những người bạn của ta, có thể không đồng ý với những suy nghĩ của chúng ta, nhưng người ấy vẫn là mẹ bạn. Mẹ sẽ luôn ở bên cạnh bạn, lắng nghe những phiền muộn, niềm vui cũng như nỗi thất vọng của bạn. Hãy tự hỏi chính mình : Mình có đủ thời gian dành cho mẹ để lắng nghe những phiền muộn và buồn chán của những người nội trợ suốt ngày ở trong bếp chưa ? Yêu thương và kính trọng mẹ, dù bạn có thể có cách nhìn khác với mẹ. Khi mẹ ra đi, những kỉ niệm yêu mến của quá khứ và cả những nuối tiếc sẽ ở lại.

Đừng xem những điều gần gũi nhất với trái tim bạn là hiển nhiên. Mẹ yêu bạn hơn bản thân mình, vì cuộc đời bạn sẽ vô nghĩa nếu không có Người. Mẹ dành cho chúng ta tình yêu vĩnh cửu. Không bao giờ có thể ví tình mẹ như biển cả và tình mẹ như dòng sông. Tình mẹ vô cùng rộng lớn hơn vũ trụ tạo hóa.

KHI MẸ TƯỞNG RẰNG CON KHÔNG NHÌN THẤY...

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mẹ treo bức vẽ đầu tay của con lên đầu tủ lạnh, con bỗng muốn vẽ thêm nhiều bức tranh khác nữa.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mẹ cho chú mèo vô chủ ăn, con hiểu rằng yêu thương súc vật là một điều tốt lành.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mẹ làm món bánh mà con ưa thích, con hiểu rằng những việc bình thường làm nên điều kì diệu.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy nụ hôn tạm biệt mẹ dành cho con trước khi ngủ, thuyền con giương buồm lướt nhẹ trên biển mơ của làn gió yêu thương.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mắt mẹ ngấn lệ, con hiểu rằng đời cũng mang đến nhiều niềm đau nhưng nước mắt sẽ làm vơi đi sầu khổ.

Có những lúc mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy, nhưng thật ra con lại thấy thật nhiều... Và con muốn cảm ơn tất cả những gì mẹ đã làm khi mẹ tưởng rằng con của mẹ không nhìn thấy.

NHỮNG ĐIỀU SÁNG SUỐT MẸ DẠY CHO CHÚNG TA

Mẹ là người thầy gần gũi với chúng ta nhất. Và với những gì đã trải nghiệm, mẹ sẽ dạy chúng ta rất nhiều điều.

Về cuộc sống:

- “Con sẽ không có gì nếu chỉ mãi ngồi ở đó!”

- Bạn muốn mọi thứ? Bạn phải đứng lên và đi tìm nó, công việc, sự thành công, một ly nước – bất cứ thứ gì đều cũng có giá của nó và chúng ta phải hành động để có nó!

“Cảm ơn tất cả những lời ngợi khen mà con nhận được trong cuộc sống, và đừng than khóc cho những điều mà con không thể có. Tập trung vào những điều trong tầm tay của con, hãy quên đi những đau buồn hay những gì quá xa xôi”.

“Hầu hết mọi người có thể lấy đi mọi thứ từ con, nhưng trù học thức của con, không ai có

thể lấy nó đi được”.

“Nếu một người đàn ông thực sự muốn nói chuyện với con, anh ta sẽ gọi điện thoại cho con”, lời khuyên này sẽ giúp bạn gái bớt đi sự mơ mộng trông chờ vào những cuộc điện thoại của những anh chàng mà mình thầm để ý.

“Con không thể thay đổi ai đó nếu người đó không muốn thay đổi”. Nếu bạn yêu ai đó, nhưng không thể thay đổi được những điều trái tính trái nết của anh ta, thì cách tốt nhất là hãy chia tay với anh ta để tương lai sẽ hạnh phúc hơn...

“Đừng dựa dẫm vào người đàn ông bên cạnh con mãi mãi!”. Mẹ sẽ giúp bạn hiểu rằng bạn cần phải có sự tự lập độc lập của chính mình.

Về hôn nhân:

“Đừng vã mồ hôi hột cho những chuyện nhỏ nhặt trong hôn nhân. Tôn trọng người kia và bày tỏ sự tôn trọng ấy hằng ngày. Cố gắng nhường nhịn”.

“Khi con kết hôn, con kết hôn với cả một gia đình”. Câu nói này sẽ giúp bạn xem gia đình của vợ (hoặc chồng mình) là gia đình của chính mình, để từ đó có cách cư xử đúng mực và thương yêu gia đình bên kia hơn.

ĐỊNH NGHĨA TÌNH YÊU CỦA NHỮNG ĐỨA TRẺ

Khi bà bị viêm khớp, bà không thể cúi xuống cắt sửa móng chân được. Và ông đã làm hộ bà, làm nhiều đến nỗi tay ông cũng bị viêm khớp. Đó là tình yêu!

- Tình yêu là khi mẹ pha cà phê cho bố và mẹ uống thử một ngụm trước khi đưa cốc cà phê cho bố, để bảo đảm rằng cà phê vừa đủ đậm và đủ nóng.

- Bạn có thể cảm thấy tình yêu dễ nhất vào những dịp Sinh nhật, Tết, Giáng sinh... nó ở trong phòng cùng bạn, nếu bạn ngừng mở quà trong một phút, nhìn quanh và mỉm cười.
- Tình yêu là khi bạn nói với một người là bạn thích cái áo sơ mi người đó đang mặc, và rồi ngày nào người đó cũng mặc nó.
- Tình yêu là khi hai người không cần dùng nước hoa mà họ vẫn thích đi cùng nhau để “cảm thấy” mùi của nhau.
- Khi bạn kể cho người bạn yêu nghe về một cái gì đó không tốt của bạn, bạn nghĩ người đó sẽ không yêu bạn nữa. Nhưng rồi bạn rất ngạc nhiên vì không những người đó vẫn yêu bạn mà yêu bạn còn nhiều hơn trước.
- Còn bạn, hãy định nghĩa tình yêu theo cách của mình!

NHỮNG THỨ “XÀ PHÒNG”

Chúng tôi tham dự một số cuộc thi và được giải là 4 con cá vàng tuyệt đẹp! Đây quả là thời điểm thích hợp để đi tìm một chiếc bể cá dễ thương.

Những chiếc bể cá hào nhoáng đều có giá quá đắt! Rồi cuối cùng tôi tìm thấy một chiếc bể cá cũ nhưng còn cả cái lọc nước, mà giá thì rất rẻ. Tất nhiên, trông hơi bẩn một chút, nhưng cái giá của nó cũng xứng đáng với 2 giờ cọ rửa đấy chứ!

Bốn con cá vàng có vẻ rất khoái “ngôi nhà mới”. Chúng lội tung tăng trông rất đẹp, ít nhất là trong ngày đầu tiên. Nhưng đến chiều Chủ nhật, một con lặn ra chết, sáng Thứ hai, chúng tôi phải tiễn đưa con cá vàng thứ hai và đến tối Thứ hai, con cá vàng thứ ba cũng đi theo hai con trước.

Quá hốt hoảng và thương mấy con cá, chúng tôi phải mời một bác sĩ thú y tới. Chẳng lâu sau, ông ấy phát hiện ra ngay vấn đề: Chúng tôi đã cọ rửa cái bể bằng xà phòng – một giải pháp hời hợt với bọn cá. Những cố gắng của chúng tôi thế là trở thành một nhân tố hủy hoại cuộc

sống của chính những thứ chúng tôi cố gắng bảo vệ.

Đôi khi, vì “cố gắng” làm sạch cuộc sống của mình và của người khác, có thể không may, chúng ta sử dụng đến những thứ “xà phòng nguy hiểm” như vậy: sự nghi ngờ, buộc tội, chỉ trích, cáu giận, đều có tác động tương tự. Chúng ta nghĩ là chúng ta làm đúng và làm điều tốt cho họ, nhưng có thể điều đó là qua mức họ có thể chịu đựng, bạn có hiểu không?

DẢI RUY BĂNG

Mẹ tôi kể cho chúng tôi câu chuyện vào ngày hôm sau.

Kenneth là học sinh tiểu học. Cậu đã rất hào hứng và nôn nóng được tham gia Ngày hội Thể Thao. Trên khán đài, ba mẹ cậu dõi theo đầy hy vọng. Dưới đường thi đấu, Kenneth chạy, và thắng cuộc. Cậu bé rất tự hào về dải ruy băng đeo chéo ngực và những tiếng chúc mừng từ đám đông.

Rồi Kenneth bước vào chặng đua thứ hai. Nhưng ngay ở mức đến, khi đáng lẽ sắp sửa chiến thắng một lần nữa, thì cậu dừng lại, đứng vào một bên đường đua. Ba mẹ cậu sau đó đã hỏi rất nhẹ nhàng: “Sao lúc đó con lại làm vậy, Kenneth? Nếu con tiếp tục chạy, con sẽ thắng nữa mà?”.

Kenneth trả lời, hết sức ngây thơ: “Nhưng mẹ ơi, con đã có một dải ruy băng rồi. Billy thì chưa có dải nào”.

ƯỚC VỌNG VÀ HẠT GIỐNG

Ngày xưa có hai đứa trẻ đều có nhiều ước vọng rất đẹp đẽ. “Làm sao có thể thực hiện được ước vọng”. Tranh luận mãi, hai đứa trẻ mang theo câu hỏi đến cụ già, mong tìm những lời chỉ bảo.

Cụ già cho mỗi đứa trẻ một hạt giống, và bảo:

- Đây chỉ là hạt giống bình thường, nhưng ai có thể bảo quản nó tốt thì người đó có thể tìm ra con đường thực hiện ước vọng!

Nói xong cụ già quay lại rồi đi khuất ngay. Sau đó mấy năm, cụ già hỏi hai đứa trẻ về tình trạng bảo quản hạt giống. Đứa trẻ thứ nhất mang ra một chiếc hộp được quấn bằng dây lụa nói:

- Cháu đặt hạt giống trong chiếc hộp, suốt ngày giữ nó.

Nói rồi nó lấy hạt giống ra cho cụ già xem, thấy rõ hạt giống nguyên vẹn như trước. Đứa trẻ thứ hai mặt mũi xám nắng, hai bàn tay nổi chai. Nó chỉ ra cánh đồng mênh mông lúa vàng phấp phới nói:

- Cháu đem hạt giống gieo xuống đất, mỗi ngày lo tưới nước, chăm sóc, bón phân, diệt cỏ, tới nay nó đã kết hạt mới đầy đồng.

Cụ già nghe xong mừng rỡ nói: “Các cháu ạ, ước vọng cũng như hạt giống đó. Chỉ biết giữ lấy nó thì chẳng có thể lớn lên được. Chỉ khi dùng mồ hôi, sức lực, tưới tắm vun trồng cho nó thì mới có thể biến thành hoa trái, mùa màng bội thu thôi”.

CÂU CHUYỆN CUỘC SỐNG

Câu chuyện này là câu chuyện của các bạn, câu chuyện về cuộc đời của mỗi người chúng ta, ngay giờ phút này, ngồi nghĩ lại quãng đời đã qua, hồi tưởng lại các kỷ ức vui, buồn, các tình cảm mà chúng ta đã từng trải qua... mọi thứ, chúng ta cảm thấy rằng chúng ta thật sung sướng khi đã trải qua những giờ phút đó. Và từ bây giờ, chúng ta cảm nhận rằng cuộc sống của chúng ta là một quyển sách, đó là quyển sách cuộc đời. Quyển sách này chưa kết thúc, chúng ta là những người viết nên trang sách cho chính chúng ta. Và vì thế, hãy hít một hơi thật sâu vào và bắt tay vào việc.

Gia đình:

Đã có bao giờ bạn nói với cha mẹ, anh chị em của bạn rằng bạn yêu thương họ chưa? Tôi dám nói là chưa. Chúng ta đôi khi không để ý đến những gì chúng ta có và không trân trọng nó. Chúng ta không bày tỏ sự yêu thương của chúng ta với những người trong gia đình, để rồi một ngày kia, ta phải hối tiếc vì điều đó. Tôi đã mất đi ông bà nội, và cả bà cô nữa. Tôi cảm nhận rất rõ sự hối tiếc trong lòng vì đã không nói lên được lời yêu thương đối với họ. Và bây giờ, họ đã ra đi, tôi không còn cơ hội để làm được điều đó nữa.

Bạn bè:

Đã có bao giờ bạn định nghĩa bạn bè của mình phải là người thế nào chưa? Tôi cũng dám chắc là chưa, và tôi chúc mừng cho bạn vì điều đó. Chúng ta phải có bạn bè, và chúng ta trân trọng tình bạn mà chúng ta đang có với nhau. Tôi rất hân hạnh được làm quen với rất nhiều người bạn, những người đã không hề để ý đến các tính xấu của tôi mà làm bạn và chia sẻ mọi sự với tôi. Và tôi biết rằng khi họ cần, tôi sẽ ở bên cạnh họ.

Tình yêu:

Bạn có bao giờ nghĩ rằng người yêu của mình phải là người như thế nào chưa? Tôi dám chắc là rồi. Nhưng có bao giờ bạn nghĩ rằng, người yêu lý tưởng của mình là không hề tồn tại không? Rằng điều bạn cần là một người chia sẻ với mình như một người bạn và hơn thế nữa không. Rằng tình yêu giống như một cuộc chơi kéo co giữa hai người không? Khi bạn và bạn của mình có tranh chấp, nếu cả hai người cùng kéo, sợi dây sẽ đứt, nhưng nếu một người kéo, còn người kia thả, sợi dây sẽ không đứt mà bền vững mãi. Nhưng bạn hãy nhớ, nếu bạn là người kéo, đừng kéo quá nhiều, vì sợi dây không dài lắm để đối phương thả đâu. Đừng bỏ phí bất kỳ cơ hội nào. Hãy trân trọng những gì mình có.

Hôn nhân:

Bạn có bao giờ nghĩ về cuộc sống gia đình chưa? Tôi không dám nói đến điều này nhiều. Vì bản thân mình cũng chưa có kinh nghiệm, nhưng sự tưởng tượng của con người là vô hạn. Bạn có nghĩ rằng hôn nhân sẽ gắn kết hai người lại với nhau không? Rằng bạn phải chấp nhận tất cả mọi thứ của đối phương kể cả những tật xấu và chung sống với chúng. Tôi không nghĩ sâu xa đến thế. Tôi chỉ hy vọng rằng mình làm được điều này. Nếu có một lúc nào đó, tôi, hay đối

tượng của tôi tức giận, điều duy nhất tôi làm là ôm người đó vào lòng và nói “Anh yêu em” bởi vì tình yêu thì xóa đi các bất đồng và gắn kết chúng ta lại với nhau.

Con cái:

Con cái là hình ảnh của chúng ta. Vì thế, hãy cố gắng tạo ra một hình tượng tốt, mà qua đó, chúng ta có thể thấy được kết quả của điều chúng ta làm qua con cái chúng ta. Và chúng ta hạnh phúc về điều đó.

Sự nghiệp:

Bạn có bao giờ nghĩ mình sẽ làm gì chưa? Chắc là có rồi bạn nhỉ. Nhưng cho dù gì đi nữa, hãy nhớ lấy nguyên tắc của sự thành công: “Nỗ lực trước, gặt hái sau”. Hãy cố chiêm nghiệm điều này. Nó rất quan trọng đối với bạn. Và hãy nhớ, không hề có cố gắng nào là vô ích cả.

ĐÓA HOA ĐẸP NHẤT

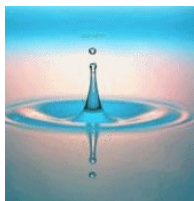

Tôi tìm một ghế trống trong công viên dưới những tán cây liễu khẳng khiu để gặm nhấm cái cảm giác ê chề về cuộc đời, về cái thế giới như đang vùi dập đời tôi. Và như thế tất cả những điều đó chưa đủ làm tôi khổ sở, một đứa bé chạy đến hỗn hển, mặt nhoài vì chơi đùa, nghiêng đầu nói: “Chị nhìn xem em tìm được cái gì”. Trong tay nó, một bông hoa tươi tắn tội nghiệp với những đài hoa nhẵn nhúm vì không đủ nước và ánh sáng. Để thằng bé mang ngay cái hoa tàn đi và trở lại với cuộc chơi của nó, tôi cười gượng và xua tay. Thay vì quay đi, thằng bé đến ngồi bên cạnh tôi, đưa hoa lên mũi và reo lên sung sướng: “Mùi thơm tuyệt quá, chắc nó là một bông hoa xinh đẹp. Em hái tặng chị đó”. Bông hoa đang úa tàn và gần như khô héo trước mắt tôi chẳng còn màu sắc gì rõ ràng ngoài sự trộn lẫn giữa vàng đỏ và cam. Nhưng tôi biết phải nhận nó nếu không thằng bé sẽ chẳng để tôi yên. Tôi đưa tay lên nhận đóa hoa và lau bầu: “Hãy cho chị vậy”, nhưng thay vì đặt đóa hoa vào tay tôi, nó để đóa hoa chơi vơi giữa khoảng không một cách vô thức. Chính lúc đó tôi mới nhận ra rằng đứa bé không nhìn thấy được: nó bị mù.

Tôi nghe giọng mình rung rẩy khi thốt ra lời cảm ơn. Nó mỉm cười và trở lại cuộc chơi, nó gần như không nhận ra nó đã làm xao động tâm hồn tôi.

Tôi ngồi yên và tự hỏi: làm sao thằng bé thấy được một phụ nữ tội nghiệp dưới tán cây, làm sao nó biết được hoàn cảnh bi đát mà tôi đang buông xuôi. Có lẽ từ trong trái tim đã cho nó ánh sáng thực sự. Bằng đôi mắt của một đứa trẻ mù, cuối cùng tôi đã có thể nhận rằng mọi khó khăn không phải trong thế giới này mà ở trong chính bản thân tôi. Và trong tất cả mọi khổ sở tự mình tạo ra đó, chính tôi mới là một kẻ mù lòa. Tôi nguyện phải nhìn thế giới này bằng vẻ đẹp đích thực của nó và trân trọng mỗi phút giây trong đời. Tôi đưa đóa hoa lên mũi và tận hưởng mùi hương ngọt ngào của một đóa hoa hồng trinh nguyên.

NƯỚC MƯA

Bạn không bao giờ thấy cô bé đó khóc. Cô bé đó là một món quà quý giá, không chỉ mang niềm vui đến cho họ, mà còn tìm ra niềm vui khi không ai khác có thể.

- Bố đừng lo, năm nay con không cần mua cái gì mới đâu mà! – Cô bé nói khi bố của cô mất việc.

- Bà ơi, nếu bà không tìm thấy cái gậy thì bà cứ dựa vào cháu cũng được. Cháu đủ thấp để bà dựa và đủ khỏe để đỡ bà mà! – Cô bé nói khi bà không tìm thấy cái gậy chống.

Ka-ti-a là cô con gái duy nhất của họ. Họ lấy nhau hơn 10 năm, và bác sĩ nói rằng họ không thể có con. Nhưng đến các bác sĩ cũng không sao giải thích được khi cuối cùng thì Ka-ti-a ra đời. Có thể Ka-ti-a là món quà mà cuộc sống tạo nên và tặng cho họ. Dường như Ka-ti-a có câu trả lời cho tất cả mọi thứ.

- Tại sao bầu trời màu xanh?

- Vì màu sơn xanh nhiều hơn các màu khác và có ai đó làm đổ...

- Tại sao chim hát?

- Vì lúc đi dạo trong công viên thì bạn có mang theo Radio để nghe nhạc được lâu...

Đó là những câu trả lời của Ka-ti-a. Ka-ti-a luôn cười, luôn vui vẻ, và ai nhìn thấy cô bé cũng có cảm giác nhẹ nhõm. Chưa ai từng nhìn thấy cô bé buồn. Cho đến sự kiện “nước mưa”.

Đó là ngày mà bố mẹ Ka-ti-a đưa cô đi khám sức khỏe. Trông cô không được khỏe lắm.

- Bác cần nói chuyện với bố mẹ cháu! – Bác sĩ bảo – Cháu sang chỗ cô y tá để cô ấy kiểm tra lại một chút được không?

Bố mẹ Ka-ti-a rất lo lắng, dù họ cũng cố mỉm cười khi Ka-ti-a ra ngoài.

- Tôi thấy sức khỏe của Ka-ti-a có điều rất đáng lo ngại – Bác sĩ nói – Bây giờ phải thử máu thêm đã...

Ba tuần sau, bác sĩ có kết quả chắc chắn. Ka-ti-a bị một bệnh ung thư hiếm gặp.

Rất ít bác sĩ lại đến tận nhà bệnh nhân để nói chuyện nhưng Ka-ti-a là một cô bé đặc biệt. Bác sĩ tới và nói với bố mẹ Ka-ti-a gọi cả cô bé vào cùng nghe. Bác sĩ tin rằng một cô bé thông minh như Ka-ti-a có thể hiểu được vấn đề.

Trong phòng khách, bác sĩ thận trọng giải thích bệnh tình của Ka-ti-a, và trong thời gian tới và trong thời gian tới cô bé sẽ phải chiến đấu với bệnh tật thế nào, sẽ phải điều trị ra sao...

Ka-ti-a bình tĩnh ngồi nghe, không nói lời nào. Nhưng bỗng nhiên, nước mắt cứ chảy xuống hai gò má cô bé.

- Ka-ti-a, con không sao đấy chứ?

- Không sao, mẹ ạ, sao mẹ hỏi thế?

- Ka-ti-a, mẹ thấy con đang khóc...

- Không phải con khóc đâu. Đó là nước mưa. Con hơi sợ một chút và nước mưa rơi xuống để cuốn nỗi sợ đi ấy mà.

- Quả thật, tối hôm đó trời mưa rất nhiều. Có thể nhiều người đang lo lắng và nước mưa rơi để cuốn trôi nỗi lo đi.

Ka-ti-a, cô bé của những điều kì diệu, nhập viện vào ngày hôm sau và trở về nhà sau 6 tháng, hoàn toàn bình phục.

Tôi viết bài này vì hôm nay tôi nghĩ đến Ka-ti-a. Tôi luôn nghĩ đến khi cô bé sợ hãi, lo lắng, buồn đau. Nhưng rồi “nước mưa” lại rơi và cuốn những lo lắng của cô bé trôi đi.

GIÁ CỦA MỘT ƯỚC MƠ

Tôi sinh ra trong một gia đình nghèo với 6 người anh và 3 người chị. Mơ ước của tôi là thể thao. Đến năm 16 tuổi, tôi chơi bóng chày rất tốt và tôi rất mê môn này. Huấn luyện viên bóng chày ở trường tôi là thầy Ollie, thầy không những tin tưởng tôi mà còn dạy tôi tin tưởng ở chính mình.

Vào mùa hè năm tôi lên lớp 12, một người bạn giới thiệu cho tôi công việc làm thêm. Tức là một cơ hội để tôi có tiền trong túi (thứ mà tôi rất hiếm khi có), có tiền mua một chiếc xe đạp và bắt đầu một khoản tiết kiệm để mua nhà cho mẹ. Tương lai của công việc làm thêm thật rực rỡ và tôi muốn bắt đầu ngay tức khắc.

Nhưng sau một tuần tính toán, tôi nhận ra rằng, để bắt đầu làm thêm thì tôi phải ngưng hoàn toàn những buổi tập bóng chày ở trường vì lịch tập trùng với lịch làm thêm.

Khi tôi nói với thầy Ollie về việc này, thầy nổi cáu, đúng với những gì tôi đoán trước:

- Em có cả cuộc đời để làm việc – thầy quát tôi – nhưng những ngày chơi bóng chày thì không có nhiều! Em không thể bỏ phí như thế được!

Tôi đứng trước thầy, cúi gầm mặt, cố nghĩ ra cách giải thích cho thầy rằng tôi cần có tiền trong túi và tôi cần mua nhà cho mẹ, và thầy có thất vọng về tôi thì tôi cũng phải chịu.

- Công việc đó được trả công thế nào hả con trai? – Cuối cùng thì thầy cũng dịu giọng.

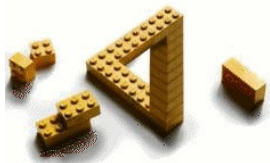
- Ba đôla một giờ ạ! – Tôi lúng túng.

- Được – Thầy Ollie giọng kiên quyết – Có phải ba đôla một giờ là cái giá của ước mơ không?

Câu hỏi đó với chính sự đơn giản của nó, đã cho tôi thấy sự khác nhau giữa việc muốn một thứ gì đó tức thời và việc có mục đích lâu dài. Tôi đã quyết định không đi làm thêm mà bỏ toàn bộ mùa hè để chơi thể thao.

Trong vòng một năm, tôi kí được một hợp đồng trị giá 20.000 đôla cho đội Pittsburgh Pirates, rồi còn đạt được học bổng thể thao của trường đại học Arizona. Năm 1984, tôi kí hợp đồng với Denver Broncos trị giá 1,7 triệu đôla và đã hoàn thành được cả ước mơ mua cho mẹ tôi một ngôi nhà.

ĐỪNG THEO NHỮNG LỐI MÒN

Tôi có thói quen thường ghi lại những ý tưởng hay, những sự kiện và những danh ngôn mà mình thích để rồi chiêm nghiệm như xem bản đồ trên chặng đường đời quanh co khúc khuỷu. Một trong những “bữa bổi” ấy là câu chuyện về một trận cờ vua. Cách đây nhiều năm, trong giải cờ vua thế giới, đấu thủ tên là Phrăng-cơ Ma-sôn gặp một cao thủ người Nga. Trong ván quyết định, Ma-sôn thấy quân hậu của mình đang lâm nguy. Có vài nước để hậu tẩu thoát, và vì quân hậu có vai trò cực kì quan trọng nên khán giả đoán rằng Ma-sôn sẽ “sơ tán” hậu.

Trong thâm tâm, Ma-sôn đã tận dụng mọi thời gian có thể có để quan sát cán cân lực lượng. Anh nhắc quân hậu lên, ngấp ngừng, rồi đặt nó xuống một vị trí cực kì vô lý, một vị trí mà nó có thể dễ dàng bị “xơi tái” bởi một trong ba quân đen. Ma-sôn đã hy sinh quân hậu trong một nước bất ngờ, ở tình huống tuyệt vọng. Khán giả và đối thủ của Ma-sôn ngỡ ngàng.

Thế rồi mọi người nhận ra rằng Ma-sôn đã đi một nước cờ tuyệt chiêu. Bây giờ, dù cho quân hậu có bị mất hay không, đối thủ của Ma-sôn đã rơi vào thế bất lợi. Cuối cùng, thấy không thể lật ngược thế cờ, đấu thủ này đã xin hàng. Đối với tôi, vấn đề không phải ở chỗ là Ma-sôn đã thắng, cũng không phải là anh đã có một nước đi thần kỳ, mà điều quan trọng là anh đã dám vượt qua khỏi đường mòn của lối chơi chính thống.

Cách đây năm năm, khi còn là giáo viên môn nghệ thuật, tôi đã sử dụng Tinkertoys (một thứ đồ chơi lắp ráp) để thử nghiệm khả năng sáng tạo của sinh viên. Một hôm, tôi đưa cho mỗi sinh viên một hộp Tinkertoys với lời hướng dẫn sơ sài: “Bạn hãy ghép một vật gì đó trong 45 phút mỗi ngày”. Một vài sinh viên tỏ ra thụ động, họ chờ xem những người khác sẽ làm như thế nào, số khác lại làm theo những mẫu đã hướng dẫn sẵn, nhóm còn lại làm theo ý của chính họ. Thường thì có ít nhất một sinh viên chẳng làm theo ai cả và anh ta vơ những vật rải rác quanh mình để ghép luôn vào hình ghép: bút chì, dải băng, kẹp giấy vỡ. Thật tình, tôi rất khoái những sinh viên này, đây là những người hứa hẹn có nhiều sáng tạo trong công việc, anh ta sẽ là người trợ giảng không tuyên bố của tôi vì chính anh ta là người có khả năng gây hứng khởi sáng tạo cho những sinh viên khác. Khi tôi về sự sáng tạo, các sinh viên này đã trả lời tỉnh queo: “Ơ, em có sáng tạo gì đâu ạ!”. Hình như đó là lối suy nghĩ bẩm sinh của họ.

Vào một ngày hè oi bức, tại một bến cảng ở bờ biển Hy Lạp, tôi chui dưới một lều bạt để tránh cái nắng cháy da và luôn tiện kiểm thứ gì đó uống cho đỡ khát. Đám đông, trong đó có cả khách du lịch, cùng nhau làm cho bầu không khí như đặc quánh lại, sự bức bối như chực nổ tung. Ngồi cạnh tôi là hai cô cậu trông khá xứng đôi. Cả hai ăn mặc đúng thời trang mùa hè, đồ lanh và xăng đan da. Tron khi chờ đợi thức uống, họ rủ rủ vào tay nhau, cười khúc khích, cứ y như là đôi chim cu. Bỗng nhiên họ đứng dậy, bê luôn cái bàn nhảy qua kè cảng rồi đặt xuống chỗ nước cạn của bến cảng. Cậu con trai lội lên bờ xách thêm hai cái ghế. Họ ngồi xuống, ngâm mình trong nước trước sự vỗ tay tán thưởng, tiếng cười và lời chúc mừng của những người chứng kiến. Anh bời với bộ mặt cáu kỉnh xuất hiện, nhướn mày ngạc nhiên giây lát rồi như chợt hiểu ra, anh ta vơ lấy chiếc khăn trải bàn, bộ đồ ăn rồi lội đến chỗ đôi nọ. Một phút sau, anh ta mang đến một cái khay, một xô đựng mấy chai champagne ướp lạnh và hai cái ly. Họ nâng cốc chúc mừng nhau, đám đông nhiệt liệt tán thưởng, ném tặng họ những bông hoa. Thêm ba chiếc bàn nữa được đặt thêm cạnh đó đã thực sự hâm nóng bầu không khí lên như một ngày hội.

KHẢ NĂNG SÁNG TẠO

Khi sắp hoàn thành việc tạo lập loài người, Thượng đế họp mặt tất cả muôn loài và nói: “Ta còn một món quà đặc biệt dành cho tất cả loài người nhưng ta muốn giấu họ, ta

muốn bạn cho họ chỉ khi họ đã sẵn sàng. Đó chính là khả năng sáng tạo”.

Đại bàng nói: “Hãy trao nó cho con, con sẽ đem nó lên Mặt trăng”. Thượng đế đáp: “Không được, sẽ có một ngày loài người cũng lên đến đó và tìm thấy nó thôi!”.

Cá hồi nói: “Con sẽ chôn nó ở đáy đại dương”. Ngài lắc đầu: “Không đâu, họ cũng sẽ tìm đến nó dễ dàng”.

Trâu nói: “Con sẽ chôn nó trong đồng bằng mênh mông”. Thượng đế vẫn chưa bằng lòng: “Họ sẽ khoan sâu vào lòng đất, dù là ở đâu họ cũng nhanh chóng tìm ra nó!”.

Mẹ Đất lúc đó mới nhẹ nhàng chỉ ra một chỗ: “Hãy đem khả năng sáng tạo giấu vào bên trong mỗi con người, chỉ có kẻ tin tưởng vào bản thân mình mới nhận ra sự tồn tại của khả năng đó”.

Và cuối cùng, Thượng đế đã đồng ý.

PHẦN THƯỞNG DÀNH CHO SỰ Cởi MỞ

Crây-gơ là bạn thân của tôi ở trường đại học, mỗi khi anh bước vào đâu thì y như là anh sẽ mang đến đó một luồng gió mới. Bạn nói ư? Anh ta sẽ tập trung nghe. Thế là tự dưng bạn sẽ cảm thấy mình có kém gì “anh Ba, chú Bảy” trên cơ quan. Thử hỏi ai mà chẳng quý mến một người như vậy.

Vào một ngày mùa thu chang hòa ánh nắng, tôi và Crây-gơ đang ngồi nơi góc học tập như thường lệ. Tôi lơ đãng nhìn qua cửa sổ và thấy vị giáo sư của tôi đang băng qua bãi đậu xe.

“Tôi chẳng muốn gặp ông ta chút nào”. Tôi ngao ngán nói.

“Sao vậy?”, Crây-gơ ôn tồn hỏi.

Tôi bèn giải thích rằng vào học kỳ trước, tôi và vị giáo sư ấy đã “đụng độ” – Tôi không thích những ý kiến của ông và ngược lại, ông cũng chẳng ưa gì tôi.

Crây-gơ nhìn qua cửa sổ, dõi theo vị giáo sư đang bước nhanh dưới kia, phán: “Có thể anh đã suy đoán sai. Có thể chính anh là người đã quay lưng với ông ta và anh hành động vậy chỉ vì tính cả sợ của anh. Rất có khả năng là vị giáo sư ấy nghĩ rằng anh không thích ông ta nên ông ta đã không tỏ thái độ nào thích anh. Bây giờ anh thử đi nói chuyện với ông ta xem nào”.

Những lời của Crây-gơ làm tôi bừng tỉnh. Tôi chạy vội xuống những bậc thang, lao vào bãi đậu xe. Tôi cung kính chào vị giáo sư và hỏi thăm ông về mùa hè vừa qua. Ông nhìn tôi lộ vẻ ngạc nhiên. Chúng tôi cùng nhau sánh bước ra khỏi bãi đậu xe, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ và chắc hẳn trên kia Crây-gơ cũng đang nhìn tôi cười thầm.

Crây-gơ đã dạy cho tôi một triết lý sống đơn giản, hết sức đơn giản đến nỗi tôi chẳng bao giờ có thể tin rằng trước kia tôi chưa hề biết đến nó. Như hầu hết các bạn trẻ khác, tôi cảm thấy thiếu tự tin và khi xuất hiện nơi đông người tôi luôn e dè bị người khác xét nét. Trong khi thật ra họ cũng đang cuống cuồng lên vì sợ bị xét nét. Từ đó trở đi, thay vì dò tìm sự xét đoán trong đôi mắt người đời, tôi đã nhận ra nhu cầu giao thiệp của con người, nhu cầu được chia sẻ.

Chẳng hạn, một lần nọ trên con tàu xuyên Canada, tôi đã bắt chuyện với một người mà mọi người đều lẩn tránh vì ông ta ăn nói như một gã say. Thế nhưng hóa ra ông vừa thoát khỏi một chứng bệnh ngặt nghèo. Trước đây ông là người lái tàu trên chính tuyến đường này. Chúng tôi đã chuyện trò thâu đêm và ông đã kể cho tôi nghe những khúc bi sử chôn chặt dưới mỗi nhịp đường ray: Nào là thung lũng Cốt Đồi, sở dĩ nó mang tên ấy vì người ta đã tìm thấy dưới đó hàng nghìn bộ xương trâu do các thợ săn da đỏ để lại. Rồi đến huyền thoại về Big Jack, một công nhân đặt đường ray gốc người Thụy Điển có khả năng nhắc bổng những thanh tà vẹt nặng đến 200 kg, nào là câu chuyện về người soát vé tên McDonald lúc nào cũng mang theo chú thỏ tinh nghịch làm bạn đồng hành. Khi những tia nắng đầu tiên trong ngày xuất hiện nơi chân trời, ông nắm lấy tay tôi nói: “Cảm ơn đã lắng nghe. Người ta chẳng bao giờ chịu nghe kẻ già này”. Ông ta chẳng cần phải cảm ơn, tôi cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

Trên một góc phố sầm uất ở Oakland, California, một gia đình đến từ vùng bờ biển hoang vu phía tây bắc châu lục đã chặn tôi lại hỏi đường. Tôi hỏi thăm về cuộc sống của họ ở quê nhà. Thế là bên ly cà phê, họ đã thiết đãi tôi bằng những câu chuyện kỳ thú về giống cá sấu nước mặn, sống gần nhà họ, có tấm lưng to bè như mui xe hơi.

Mỗi cuộc gặp gỡ là cả một cuộc phiêu lưu đầy hấp dẫn, mỗi con người là một bài học bổ ích trong cuộc sống. Những kẻ giàu có, những người cùng khổ, những kẻ quyền thế và những

người cô độc, tất cả đều chất chứa trong mình những ước mơ và nghi kỵ như ta.

Chúng ta đã bỏ qua nhiều cơ hội như thế rồi: một cô nàng mà mọi người đều cho là quê mùa, một anh chàng ăn vận xệch xạc. Họ chính là những câu chuyện cần phải kể. Và cũng như bạn, họ ước ao có ai đó chịu lắng nghe họ.

Đây chính là điều Crây-gơ luôn nhắc nhở tôi: trước tiên hãy tỏ ra mình thích người đó, rồi ân cần hỏi han. Rồi bạn xem, cái ánh sáng bạn soi tỏa lên người khác sẽ phản chiếu lên người bạn trăm lần rực rỡ hơn.

NGƯỜI CHÀO BẢO

Tự quyết định đời mình là một việc rất khó nhưng không phải là không làm được.

Năm lên 14, tôi kiếm được một chân làm thêm bán báo định kỳ cho tờ báo địa phương. Khi ấy tòa soạn đã gửi tôi đến các vùng lân cận kinh khủng nhất để chào báo tại nhà. Cho dù phải thường lẫn lộn sau khi trời tối trong những khu ổ chuột để tìm kiếm các lô nhà, tôi vẫn rất biết ơn công việc này.

Đây thực sự là một thách thức vì người ta thường không thích có một người lạ gõ cửa nhà họ, đặc biệt là một đứa bé cố nài nỉ họ mua một món gì đó. Có lần, một người đàn ông đã đóng sầm cửa trước mặt tôi và gắt rằng ông ta không cần tờ báo chết tiệt đó. Tôi tự buộc mình phải gõ cửa lần nữa để có thể nói với ông về lợi ích của tờ báo. Rốt cuộc, tôi đã bán được cho ông một đầu báo định kỳ. Ít lâu sau, tôi đã nằm trong nhóm những người bán được nhiều báo nhất và được trao trách nhiệm huấn luyện những thành viên mới.

Cũng trong khoảng thời gian đó, tôi bắt đầu chơi kèn harmonica và guitar. Một thời gian dài, tôi đã chơi cho một ban nhạc và một số tụ điểm khác. Khi 18 tuổi, tôi tập trung vào học để trở thành một nhạc sĩ nhà nghề. Tôi không bao giờ quên được giấc mơ này của mình. Tôi chắc rằng ý chí bền bỉ mà mình có được bấy lâu chính từ những lần gõ cửa nhà người lạ.

Kinh nghiệm đó giúp tôi rất nhiều trong cuộc sống. Khi mới bắt đầu sự nghiệp âm nhạc, tôi đã bị kẹt vào một vụ cãi vã với người quản lý cũ. Ông ta buộc tôi phải bỏ cuộc nhưng tôi từ chối. Nhờ thế mà tôi mới có được thành công hôm nay.

Tôi biết rằng chính cảm giác bị các cánh cửa đóng sập ngay vào mặt khi còn bé đã cho tôi sức mạnh để đứng vững trước những gì đe dọa tôi hôm nay.

Đôi lúc cái mà người ta có được từ công việc của mình không phải là tiền bạc mà là những bài học quý báu.

KHÔNG CÒN MỘT PHÚT GIÂY ĐỂ ĐÁNH MẤT

Cách đây vài tuần, tôi đi cùng một người bạn để chọn mua một số vật dụng học vẽ. Đúng hơn là tôi ngạc nhiên vì xưa nay tôi lại không hề biết anh ấy có năng khiếu về hội họa.

- Mình đã đăng ký học lớp vẽ màu nước – Anh ấy nói như để xin lỗi tôi. Và tuần tới lớp sẽ bắt đầu. Mình không thể nói là mình thật sự có thời gian theo học không nữa, nhưng chuyện ấy nằm trong số 50 việc mình phải làm trước khi chết, vì vậy mà mình bắt tay làm.

Điều anh nói khiến tôi chú ý.

- Thế còn việc gì khác mà bạn phải làm nữa? – Tôi hỏi.

- Đủ thứ chuyện. Lâu lâu mình xem lại bảng danh sách của mình và chọn một việc để tập trung làm. Trước kia, khi chưa ghi ra giấy trắng mực đen những dự định của mình, mình cứ luôn phải tự trách khi nghĩ đến những gì mình đã bỏ lỡ trong đời. Còn giờ thì mình làm được khối chuyện.

- Cho mình xem bảng danh sách ấy được không?

- Mình không nghĩ là được đâu. Bạn biết đấy, đó là một việc rất riêng tư. Bạn cứ thử làm bảng danh sách của bạn xem, và bạn sẽ hiểu điều mình vừa nói.

Ngay tối hôm ấy, tôi đã làm. Và tôi hiểu đúng là bạn mình nói có lý. Tôi chợt nhận ra cái gì là chính nhất trong cuộc sống của mình cũng như sự rã rời lâu nay của mình cho những gì mình thực sự quan tâm đến trong đời. Danh sách này buộc mình phải xác định những gì là ưu tiên đối với bản thân mình. Hai mươi việc đầu tiên được kê ra một cách dễ dàng. Những việc còn lại, tôi đã phải suy nghĩ một cách nghiêm chỉnh. Và cuối cùng tôi ghi những việc thoáng qua trong đầu mình, từ những giấc mơ mà mình đã ôm ấp thời còn trẻ, hay từ những dự định vốn đã quên rũ tôi ngay lần đầu khi nghe nói tới. Sau đó, khi đọc lại bản danh sách, tôi đã thực sự ngạc nhiên.

Trước tiên, tôi muốn đi du lịch nhiều hơn, nhất là khi những đứa con mình đã lớn, chúng có thể đi khắp nơi cùng với tôi. Có đến 10 chuyến du lịch mà tôi dự định đi cùng các con trai của mình, từ chuyến đạp xe đi vòng quanh đất nước cho đến chuyến dã ngoại trên núi.

Có nhiều việc, nhưng đó lại là chuyện tuổi tác. Chẳng hạn, nếu như tôi muốn trượt patanh thì cái không nên nhất là đừng chờ đến tuổi 50.

May thay, những dự định khác có thể chờ đến khi có tuổi. Tôi rất thích trồng hoa, nhưng bây giờ tôi còn phải đi làm và chăm sóc con cái thì chẳng có lấy một phút để trồng những cây hoa hồng.

Có không ít dự định khiến tôi dâm sợ nếu như mình phải dành hết thời gian cho chúng. Trước khi chết, tôi muốn xuất bản một cuốn tiểu thuyết và lấy được bằng tiến sĩ về văn chương! Còn nữa, học hội họa, chơi piano. Nhưng để thực hiện cho được những dự định này, tôi sẽ phải viết miệt mài suốt ngày và học lại nhạc lý. Rõ ràng là tôi không thể thực hiện hết các ước mơ của mình. Một số dự định sẽ mãi mãi là mơ ước. Nhiều dự định sẽ không thích hợp với cuộc sống của tôi hiện nay, như mua một con ngựa chẳng hạn. Dù sao, những ước muốn này không hề là những gì xốc nổi, chóng qua. Nếu như tôi coi chúng là những mục tiêu có thể thực hiện được, thì không có gì có thể ngăn cản tôi đạt tới, ít ra là một phần.

Cũng giống như bạn mình, tôi không còn thời gian để mà ngồi than thân trách phận nữa: khi cuộc sống trở nên nặng nề với tôi thì tôi lại đọc lại bản danh sách của mình. Sau đó thì tôi yêu cầu các cơ quan du lịch gửi cho tôi các giới thiệu tour, hay lấy cọ, bước ra vườn và ngồi hàng giờ để cố vẽ cho được những cái cây giống với cây. Một trong những người chị em họ của tôi đã làm được nhiều điều thú vị. Theo cô ta, điều quan trọng là phải luôn sẵn sàng bởi cuộc sống đôi khi dẫn đưa bạn đi trên những con đường bất ngờ. “Nếu bạn muốn leo tàu và bến cảng,

trước tiên bạn phải đóng một con tàu”.

Với sự giúp đỡ của bản danh sách, tôi đã tập trung hết sức lực của mình vào đó.

CƠ HỘI

Giáo sư vật lý nổi tiếng Gioóc-giơ Gây-tơ muốn tìm một phụ tá cho mình khi nghiên cứu lĩnh vực truyền điện tín. Ông đăng báo tuyển phụ tá.

Căn phòng đợi hôm ấy chật ních. Mọi người đều chọn cho mình những bộ quần áo sang trọng nhất, nghiên cứu hàng chục sách về morse trước khi đến đây. Họ đều phải chờ ở phòng ngoài cho tới khi được vị giáo sư mời vào phỏng vấn.

Trong khi chờ đợi, họ tán gẫu và cố thể hiện kiến thức của mình. Chỉ có một chàng trai trẻ ngồi yên lặng chú tâm quan sát phòng làm việc của Gioóc-giơ Gây-tơ. Anh đã theo dõi sát sao những công trình nghiên cứu trước đó của vị giáo sư này và rất muốn góp sức với ông.

Nhiều giờ trôi qua, cửa phòng thí nghiệm vẫn đóng im ỉm. nhà đợi vẫn ồn ã những tiếng bàn cãi sôi nổi. Bỗng chàng trai vẫn ngồi yên lặng khi nãy khẽ mỉm cười, bật đứng dậy bước vào phòng thí nghiệm của giáo sư. Cánh cửa không hề khóa. Thoạt đầu họ nhìn chàng trai với ánh mắt thương hại vì nghĩ rằng anh ta không đủ kiên nhẫn chờ và định xin bỏ cuộc. Nhưng không lâu sau, tất cả mọi người đều bất ngờ khi thấy giáo sư từ phòng thí nghiệm bước ra cùng chàng trai trẻ.

- Xin cảm ơn mọi người đã đến đây, nhưng tôi đã tìm được người trợ lý thực sự có năng lực cho mình rồi – Vị giáo sư chỉ vào chàng trai.

Mọi người hết sức bất bình trước quyết định đột ngột của giáo sư. Họ đã phải chờ đợi rất lâu, vậy mà thậm chí không có cả một cơ hội để chứng tỏ khả năng của mình.

Giáo sư chậm rãi giải thích:

- Các bạn đã không để ý, nhưng ngay từ khi mọi người bước vào đây, máy điện tín của tôi đã liên tục đánh một dòng thông báo bằng tín hiệu như thế này: “Nếu bạn giải mã được lời nhắn này, hãy bước vào gặp tôi”. Tôi biết mọi người ở đây đều rất giỏi nhưng chỉ có một cơ hội và người biết tập trung vào mục tiêu chính khi đến đây đã giành được cơ hội đó.

Và chàng phụ tá trẻ đó chính là Tô-max Êđi-xơn, người đã góp phần làm thay đổi thời đại của chúng ta. Cơ hội là cho tất cả mọi người. Nhưng chỉ những người có đủ tập trung và nhạy bén mới đọc được thông điệp của nó.

Những người bị coi là không có tương lai. An-be Anh-xtanh cho đến lúc 4 tuổi vẫn chưa biết nói và đến lúc 7 tuổi vẫn không biết đọc. Thầy giáo nhận xét rằng ông “kém trí, khó gần, luôn luôn sống trong trạng thái lơ lửng với những giấc mơ thiếu thực tế”. Ông bị đuổi khỏi trường Đại học Bách khoa Zurich.

Giáo viên của Tô-max Êđi-xơ cho rằng Edison không học được vì quá tối dạ.

Winston Churchill rớt lớp sáu. Cho đến năm 62 tuổi ông mới trở thành thủ tướng nước Anh.

Niu-tơn học rất dở ở trường tiểu học.

Cha mẹ của ca sĩ opera Enrico Caruso muốn ông trở thành một kỹ sư. Còn các giáo viên cho rằng ông không có chất giọng và chẳng thể nào hát được.

Louis Pasteur luôn xếp hạng 15/22 ở môn Hóa trong trường.

Charlie Darwin, cha đẻ của Thuyết tiến hóa, đã từ bỏ nghề bác sĩ và được cha ông nhận xét là: “Con chẳng quan tâm đến việc gì ngoài bắn súng, lữ chó và việc săn chuột”. Trong quyển tự truyện của mình, ông viết: “Tôi là một đứa trẻ bình thường thậm chí trí tuệ của tôi còn thua một người bình thường”.

Lev Tolstoy, tác giả quyển “Chiến tranh và hòa bình” bị đuổi khỏi trường Đại học. Lúc đó ông được đánh giá “không thể và cũng không thích đi học”. Không phải người đương thời không nhìn thấy tài năng của những vĩ nhân tương lai, họ chỉ không biết một quy luật rằng: những đứa trẻ có trí thông minh tầm thường sở hữu thêm một nỗ lực, chúng có thể làm nên sự nghiệp.

The end

THÔNG TIN VỀ EBOOK:

Tên sách: NGÀY CON HAI MƯƠI TUỔI

NXB: NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA – THÔNG TIN

Chịu trách nhiệm tuyển soạn: MINH PHƯỢNG

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

*Hy vọng các bạn sẽ có những giây phút thư giãn vui vẻ và tiếp thu được nhiều bài học
bổ ích cho bản thân sau khi đọc quyển sách này!*

